

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

VLÁDKYŇE
KOUZEL

FRAGMENT

Vlákyně kouzel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vladimíra Šebová

Vlákyně kouzel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VLÁDKYNĚ KOUZEL

VLADIMÍRA ŠEBOVÁ

Ilustrovala Lenka Šimečková

Přeložil Jan Kozák

FRAGMENT

Text © Vladimíra Šebová, 2024
Cover © Lenka Šimečková, 2024
Map illustration © Brian Terrero, 2024
Translation © Jan Kozák, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-253-6977-7
ISBN e-knihy 978-80-253-6992-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6993-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-6978-4 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Věnuji všem tvůrčím duším.

Vaše umění je magií.

ČÁST PRVNÍ: KOUZLO LÁSKY

1. VÍLA

Magie byla jako oheň. Babička tvrdila, že mě může zahřát, máma mě varovala, že mě může spálit. Pro mě nebyla ani služebníkem, ani pánem, ale přítelem, se kterým jsem chtěla tančit. Lusknutím prstů jsem zapálila svíčky a sledovala, jak jejich stíny stoupají po stěnách. Proměnila jsem jiskru v plamen a nechala jeho jazyky šimrat oblohu. Zapálila jsem vatru a za zpěvu tančila kolem ní bosá do hluboké noci, dokud jsem neztratila hlas.

Zatímco kouzla mě dokázala podržet, láska mě zrazovala.

„Už mám dost všech kluků ze školy,“ vykřikla jsem a hodila batoh přes celou jídelnu. Narazil do nohy almara a dřevěné modly na ní se nebezpečně zakymácely.

„Agátó!“ okřikla mě máma a chytila sošku bohyně Morany, než spadla na koberec. „Jsou i důležitější věci než randění. Jak dopadla ta písemka z literatury?“

„Za jedna,“ zamumlala jsem a sundala si z hlavy cyklistickou helmu.

„A zkoušení v dějepisu?“

„Stejně.“

Máma se spokojeně usmála. S klíčky od auta si přehodila přes rameno tašky plné papírů a upravila si elegantní sako.

„Než se zavřeš v pokoji, musíš splnit nějaké povinnosti,“ řekla mi. „Babička říká, že zase zmizely látky na vyšívání, a já nemůžu najít ani kousek mýdla. Prohledala jsem celý dům i garáž.“

„Zase?“ vyhrkla jsem nevěřičně a strčila si do úst kousek ještě teplého makového koláče, který ležel na stole. „Nemůžeme si pořídit strašáka? Nebo psa? Koupíme si psa, mami,“ prosila jsem, ale moje naléhání bylo zbytečné. Návštěvě lesa jsem se nevyhnula.

Máma odešla a já v dálce uslyšela nastartování motoru. Tenisky s vyšíváním levandulí jsem vyměnila za neohrabané gumáky a na kuchyňském

stole už na mě čekal plátěný pytlík se směsí rozdrcených bylinek a sušených červených bobulí. Než jsem se vydala do lesa, nasypala jsem si pro jistotu do levé kapsy dřínové bundy sůl.

Naše rodina byla praštěná hned z několika důvodů. Zatímco všichni moji spolužáci bydleli v klasických moderních domech s červenými střechami a bílými ploty v centru nebo v okolí města, moje máma, babička a já jsme bydlely na samotě v obrovském sídle se špičatými střechami. Tyčilo se na kopečku za městem Lískovo, obklopené lesy a babiččinou rozlehlou zahradou se skleníkem. Kamenné zdi našeho domu byly hustě porostlé břečťanem a po pozemku se vždycky potulovalo plno zvířat, která k nám volně přicházela a zase odcházela. Poštu jsme pravidelně nacházely v blátě pár metrů od poštovní schránky, protože se k našim dveřím bál přiblížit i pošťák. Nedivila jsem se jeho intuici. Byly jsme přece čarodějnice. Ale to o nás nikdo nevěděl. Pro zbytek našeho města jsme byly výstřední, jiné nebo „alternativní“, jak nám obvykle říkal můj učitel literatury.

Když jsem procházela kolem mohutného ořešáku rostoucího na našem pozemku, připletlo se mi pod nohy několik zvědavých kachen a s hlasitým kácháním mě několik metrů pronásledovaly. Nechaly mě být, až když se objevila oranžová kočka a se syčením a prskáním je zahнала k malému rybníčku s lekníny. Za zády jsem zaslechla krákání starého otravného krkavce Cypriána, ale to už mě pohltil les.

V lese za naším domem žily víly. Nebyla to však roztomilá pohádková stvoření z knížek pro děti, ale zlomyslné potvory. Dokud se držely ve svém světě, ukryté v hlubinách lesa, nepřekážely nám, ale občas se vplížily na náš pozemek. Vloupaly se do skleníku a ukradly bylinky, které babička potřebovala na čarování. Tancovaly po jejím záhonu a rozdrtily jí rajčata, dýně nebo cokoli, co zrovna pěstovala. A nezdržovaly se jen v okolí domu.

Nad vchodovými dveřmi jsme měly zavěšenou koňskou podkovu a dům jsme pravidelně zabezpečovaly ochrannými kouzly, ale i přesto se víly občas dostaly dovnitř. Nekradly nám peníze ani babiččiny starodávné brože, ale braly mýdla, knoflíky a podložky pod hrnky a schovávaly je na dost neobvyklých místech po celém domě. Ostrými tesáky prokousaly vlnu, ze které jsem pletla, nebo nechaly v koupelně téct vodu ve vaně a vytopily nás.

Babička neměla pro jejich zvláštní smysl pro humor a záškodnické chování pochopení a říkala jim lesní krysy.

Toho příjemného zářijového odpoledne se mi pod bundou potila záda horkem. Skrz košaté koruny stromů prosvítalo světlo a moje gumové boty se bořily do vlhké půdy. Většina listů v lese byla ještě zelená, ale tu a tam jsem zahlédla první žluté listy jako příslib nadcházejícího podzimu. Dokonce i konečky mých přirozeně hnědých vlasů, které jsem si přes léto obarvila načerveno, se pomalu smývaly, jako by mi chtěly připomenout, že letní nicneděláním skončilo a začíná školní rok – můj poslední na střední škole mezi obyčejnými smrtelníky.

Z pytlíku jsem vytáhla rozdrcenou načervenalou směs. Promnula jsem ji v prstech a začala ji rozsypávat po zeleném mechu. Malicherné a otravné víly nepředstavovaly skutečnou hrozbu, přesto jsem se ostražitě dívala pod nohy. Nechtěla jsem vstoupit do vílího kruhu – pasti, kterou vytvářely svým tancem. V tom si byly čarodějnice a víly podobné. Tančily jsme pořád dokola. Na místě, kde víly protančily noc, začaly často v kruhu růst houby. Máma a babička mě odmalíčka varovaly, abych nikdy omylem nevstoupila do vílího kruhu. Kouzlo člověka lapilo a přeneslo ho do svého světa, kde si s ním víly mohly dělat, co se jim zlíbilo. Nejčastěji donutily nešťastníka tančit, dokud nezemřel.

Směs jsem rozhodila jen několikrát, když mi v kapse kalhot zavibroval telefon. Přišla mi zpráva od Desi, mé nejlepší kamarádky: „To je ale idiot!!!! Už mu nikdy nepůjčím svoje poznámky z biologie. U mě skončil. U mě skončil!“

Skvělé. Tak zpráva o tom, že mě můj kluk – teď už bývalý – podvedl, se rozkřikla.

Rychle jsem Desi odepsala, že jsem v pořádku. Musela jsem si hořce přiznat, že můj vztah s Dominikem nebyl až tak úžasný, jak jsem si představovala. Snila jsem o létě stráveném ve dvojici u jezera, ježdění na kole nebo mlsání zmrzliny. Ale Dominik buď spěchal domů, aby stihl trénink, musel pomáhat tátovi v rodinném obchodě s chovatelskými potřebami nebo se za námi táhli jeho otravní kamarádi.

Náš vztah trval dva měsíce. Osm dlouhých týdnů až do chvíle, kdy jsem ho dnes, hned první týden školy, viděla líbat se s Karou Karbaševskou za tělocvičnou.

Vstoupila jsem hlouběji do lesa, kde mech upletl zelené koberce a světlo jen obtížně pronikalo hustými stromy porostlými lišejníky. Musela jsem se krotit, aby mi ve vzteku nevyhlédly z prstů jiskry a abych nešvihla směsí o kmen nejbližšího stromu. Jakkoli byl můj vztah s Dominikem povrchní, hodně mě naštvál. Úplně mi zkazil plány na poslední ročník střední školy.

Obešla jsem vílí kruh obřích klouzků, které rostly kolem dokola, a nabrala z pytlíku hrst směsi. Raději jsem ji nehodila přímo do středu houbového kruhu. Víly mi sice nenaháněly strach, ale nepotřebovala jsem je provokovat. Zatímco ve vílím světě jich žily desítky, moje máma, babička a já jsme byly jediné čarodějnice v Líškově.

Kráčela jsem lesem, zatímco mi do schránky chodily rozhořčené i znepokojené zprávy od Desi. Chystala jsem se jí znovu odpovědět, když vtom mě něco zaujalo. Mech na mýtině přede mnou pokrývala čerstvá krev.

Okamžitě mě to vytrhlo z myšlenek na víly nebo můj nešťastný milostný život. Krvavá šmouha se táhla lesem několik metrů a hlína kolem ní byla divoce rozrytá, jako by tam něco vleklo svou kořist.

Sledovala jsem rudou stopu až k jejímu zdroji. V hustém kapradí ležel mrtvý zajíc. Rozpáranému zvířeti už nebylo pomoci. Pravděpodobně se stalo obětí některého z predátorů. Víly sdílely les nejen se sovami a liškami, ale také s vlky, které jsem za klidných nocí otevřeným oknem slyšela výt až do mého pokoje ve druhém patře domu.

Při pohledu na mrtvého zajíce se mi sevřelo hrdlo. Úplně jsem přestala vnímat pravidelné vibrace telefonu se zprávami od Desi. A nejen to. Mrtvé ubožátko mě zaměstnávalo natolik, že jsem si ani nevšimla, jak se ke mně něco blíží.

Víla na mě zaútočila vyceněnými zuby tak rychle a nečekaně, že jsem nestačila útok odvrátit. Tvrdě mě přitiskla ke stromu, až mi málem vyrazila dech. Sklonila ke mně rozružený obličej a dlouhé světlé vlasy jí vlály kolem hlavy.

Ten náhlý útok mě tak překvapil, že mi trvalo několik vteřin, než jsem se vzpamatovala. Nabrala jsem si z kapsy bundy hrst soli a popadla vílu za předloktí. Jakmile se sůl dotkla její kůže, víla zajechla bolestí a uvolnila se. Zaprskala a dala se na útek.

„Hnusné lesní krysy,“ nadávala jsem opřená zády o kůru stromu a snažila se popadnout dech. Srdce mi bilo jako o život.

Víly byly zlomyslné, ale útočily jen zřídka. Tato však vypadala obzvláště agresivně. Než její dlouhé nohy zmizely mezi stromy, upoutaly mou pozornost škrábance na jejich lýtkách a předloktích. Že by se víly začaly prát mezi sebou?

Zbytek směsi z pytlíku jsem vysypala na kapradí a doufala, že se víly na nějaký čas k našemu domu nepřiblíží. Alespoň na pár týdnů, než bylinky pohltní půda nebo je odfoukne vítr.

Když jsem vrátila prázdný pytlík do kapsy, uvědomila jsem si, že mi při útoku vyletěl z ruky mobil a dopadl displejem na zem. Sklo v horním rohu prasklo. K záplavě zpráv od Desi přibyla jedna od Dominika.

„Agáto, prosím, můžeme si promluvit?“ napsal.

Nešlo o to, že bych nemohla být bez kluka. Můj svět se netočil jen kolem kluků. Záleželo mi na mé nejlepší kamarádce, rodině a škole. Ale měla jsem před sebou poslední rok na to, abych se zamílovala.

Naše rodina neměla štěstí v lásce. Rodiče se rozvedli a máma od té doby zůstala sama. Babička před lety přišla o dědečka a jejím nejbližším společníkem se stal nesnesitelný mluvící krkavec. Ani moje sestřenice a tety neměly partnera, jako by nad naší rodinou visela kletba.

Naše rodina však měla moc. Zatímco ve škole jsem byla šedá myška, o kterou se nikdo nezajímal, doma jsem byla pravým opakem. Pocházely jsme ze silného čarodějnického rodu a všechny jsme ovládaly spoustu kouzel. Moje sestřenice a tety uměly přivolat déšť, lusknutím prstů zapálit vatru nebo přimět knihy levitovat. Ale žádná z nich neměla na mou babičku. Když kouzliła ona, vyhýbaly se jí dokonce i blesky.

Příští rok nastoupím na Neveninu akademii, školu pro čarodějnice. Můj život bude už navždy naplněn pouze magií a naučím se skutečná kouzla, mocná a náročná, nejen takové maličkosti, jako je zapalování svíček nebo háčkování kouzelných klobouků. Pokud úspěšně odevzdám Velesův dar a budu přijata, nebudu mít už čas ani štěstí na lásku. Čas se mi neúprosně krátí. Než skončí tento školní rok, mám poslední šanci nějakou si najít.

Chtěla jsem s někým být. Chtěla jsem si s někým zajít po škole do kávéárny, do kina nebo hrát po večerech stolní hry. Chtěla jsem milého, který

by se mi romanticky vkradl oknem do pokoje, jako to dělali kluci v seriálech, na které jsem se dívala, když jsem doma pletla. Ale o tom jsem si mohla nechat jen zdát.

Mohla jsem Dominika proklít, aby mu na čele vyskákaly nechutné pupínky. Nebo jsem mohla seslat kouzlo, po kterém by Kaře vypadaly dlouhé hnědé vlasy. Určitě bych v babiččině knihovně našla postup, jak taková drobná kouzla provádět. Ale na ty dva jsem kašlala. Nepotřebovala jsem ani jeho, ani žádného jiného kluka. Měla jsem lepší plán.

Domů jsem se vracela se zablácenými gumáky a sebevědomým odhodláním. Už žádní kluci ze školy. Tentokrát jsem se nechtěla spoléhat na to, že si mě nějaký chlapec všimne, ani jsem se nehodlala spokojit jen tak s někým.

Vezmu iniciativu do vlastních rukou. Když jsem si nemohla najít normálního kluka, zbývala mi jediná možnost. Jsem přece čarodějka. Vyčaruji si ho.

2. LÍŠKOVO

Mohla bych vyjmenovat několik důvodů, proč jsem měla problém najít si kluka. Za prvé jsem byla velký introvert. Nedokázala jsem se s ostatními bavit tak snadno jako Desi. Cokoli z mých úst znělo strašně trapně a já na to při usínání myslela ještě několik dalších týdnů.

Za druhé jsem byla šprtka. Vůbec jsem se za to nestyděla, právě naopak. Snažila jsem se si dobré známky udržet. Moje máma také věnovala hodně času studiu, díky čemuž vlastnila v našem městě zubní kliniku a dařilo se jí. Přestože měla čarodějnou moc, odmítala kouzlit a zvolila si to nejnudnější a nejmíň magické povolání – zubní lékařství.

A za třetí jsem si nepřipadala dostatečně zajímavá. Do Líškova jsme se přestěhovaly před sedmi lety, když se máma s tátou rozvedli. První rok mi místní přezdívali „ta nová holka“. Tehdy jsem samozřejmě byla příliš mladá na to, abych si hledala milého nebo vůbec přemýšlela o klucích. Postupně si na mě obyvatelé Líškova zvykli a já se mezi ně začlenila. Nenarodila jsem se v tomto městě, takže jsem nepatřila k místním, ale ani jsem se sem nepřistěhovala nedávno, takže jsem nebyla dost nová. Nacházela jsem se někde v šedém středu.

Trvalo mi několik minut, než jsem se z lesa vrátila na náš pozemek. Kachny už si spokojeně plavaly v jezírku, zatímco oranžová kočka se vyškrábala na střechu, odkud je pozorně sledovala. Po krkavci naštěstí nebylo ani stopy. Vešla jsem masivními vstupními dveřmi, nad nimiž visela koňská podkova. Kdysi vchod zdobila také hadí kůže, ale máma kolem ní při stěhování nadělala tolik humbuku, že babička ustoupila a odstranila ji. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby ji před námi někde schovala nebo na ni seslala neviditelné kouzlo. Babička se málokdy někomu podřídila, ani vlastní dceři ne.

Pokud se lidem zdálo, že náš dům vypadá zvenku divně, měli by ho vidět zevnitř. Čtyři patra zaplňoval starožitný nábytek, stěny zdobily tmavě

zelené nebo vínové tapety a obrovské olejomalby ve zlatých rámech. Police se prohýbaly pod tíhou skleněných nádob s různými elixýry a nechyběly ani babiččiny zarámované výšivky. Středem domu se jako had vinulo široké dřevěné schodiště s vyřezávanými detaily na zábradlí. S dupáním jsem vyběhla po schodech nahoru a několik z nich mi zavržalo pod nohama.

Můj pokoj vypadal trochu normálněji a moderněji než zbytek domu. Babička mi dovolila, abych si ho vyzdobila podle svého, takže jsem stěny polepila obrázky z blešího trhu a nad postel jsem si zavěsila světlý řetěz. V knihovně jsem měla sbírku fantasy a romantických knih a samozřejmě jsem vlastnila i pár čarodějnických věcí. Nejraději jsem měla tarotové karty s bohyněmi jako Morana, Vesna a Mokoš. Byly tam i další ženské hrdinky, které jsem měla ráda a obdivovala, například alkonosti – okřídlené bojovnice, které se nebály nikoho a ničeho. Byly silné, krásné a statečné a pochybuji, že některou z nich někdo za tělocvičnou před zraky celé školy podvedl, aby se jí vysmál.

Nejoblíbenější částí mého pokoje byla skříň plná bavlnek, jehlic a háčků. Příze všech barev a tlouštěk zaplňovaly police, konce vlny z nich visely jako popínavé rostliny. Když jsem si pletla a háčkovala oblečení a doplňky, nejraději jsem používala zemité tóny, jako je tmavě zelená, hnědá a cihlová. Po výrazných barvách jako oranžové, fialové a královské modři jsem zase sáhla, když jsem vyráběla něco pro Desi. Ve své sbírce jsem měla plastové, kovové i dřevěné jehlice různých tlouštěk a háčky s barevnými rukojetmi všech velikostí. Zrakem jsem zavádila o krabici plnou rozpracovaných výrobků a v duchu se s nimi rozloučila. Přes léto jsem měla spoustu času, ale s příchodem školního roku a přípravami na čarodějnickou akademii mi na tvoření moc času nezbude.

Na stěně nad pracovním stolem jsem měla přilepené fotografie. Většina z nich byly fotky z přespávání u Desi nebo z kavárny, kde jsme popíjely nápoje, nechyběly ani momentky s tátou a mámou. Strhla jsem snímky, na kterých křičela Dominikova blondatá hlava vedle mé hnědé křtice s červenými konečky, a vyhodila jsem je do koše. To byl první krok mého očištění procesu. Následoval druhý – čarování.

Abych mohla vytvořit kouzlo, musela jsem si udělat jasnou představu o tom, jaký typ kluka mě zajímá. Sedla jsem si ke stolu a ze zásuvky vpravo

vytáhla papír, nůžky a fixu. Věděla jsem, jaký typ kluka nechci. Nechtěla jsem nikoho, kdo se o mě nebude zajímat a upřednostňovat mě. Jakého kluka jsem však chtěla?

Popadla jsem fixu a začala psát na nastříhané papírky:

Milý, inteligentní, přitažlivý.

Měli bychom mít něco společného.

Měl by mít rád zvířata (kromě krkavců).

Měl by mě chránit.

Neměl by se bát lézt po zdi domu do dívčích oken.

Aby kouzlo fungovalo, musela jsem přidat i několik fotografií toho, co jsem zamýšlela zhmotnit. Z postele jsem odhrnula háčkované hračky a převálila se na břicho. Na mobilu jsem rychle našla několik pěkných fotografií a ilustrací párů. Párů, které se drží za ruce, líbají se nebo spolu sledují film promítaný na stěnu, zatímco kolem nich hoří svíčky. Vypadaly šťastně, idyllicky. Uložila jsem si vybrané obrázky do telefonu, abych si je mohla vytisknout.

Ten podvečer vládl v našem obrovském domě klid. Babička se zřejmě zavřela ve svém pokoji v nejvyšší věžičce a máma se ještě nevrátila. Posledních pár večerů trávila hodně venku, nejspíš kvůli práci. Nebo šla koupit mýdlo, které nám zlomyslné víly schovaly. Takže jsem mohla bez vysvětlení vklouznout do její pracovny.

Mámina pracovna a ložnice byly jediné místnosti v domě, které nevykazovaly žádné známky toho, že by u nás žily čarodějnice. Máma je zařídila vkusně a moderně. Police nezdobily krystaly ani věštecké karty, ale abstraktní sošky. Zdi byly vymalované na bílo a nad veřejemi dvoukřídlových dveří nevisel kus skořice. Babička se občas snažila podstrčit mámě do pracovny začarované výšivky nebo obrácenou metlu, což často vyvolalo hádku.

Usadila jsem se v mámině pohodlném koženém křesle a zapnula počítač. Z obrazovky se na mě usmívala mámina tvář i má vlastní. Společně jsme se vyfotily před pár lety, když jsme spolu šly na koncert. Stáhnuté fotky jsem z telefonu poslala do počítače a začala tisknout. Tiskárna se rozsvítila

a zahřměla, ale fotky nevyšly. Stroj hlásil nedostatek toneru. Skvělé, dokonce i technika byla proti mému milostnému životu.

Seběhla jsem po schodech dolů a vytáhla pár mincí z peněženky, kterou jsme měli pro případ nouze schovanou v předsíni.

„Babi, jdu do supermarketu!“ zavolala jsem z předsíně do obrovského domu.

„Do supermarketu!“ ozval se přímo nad mou hlavou skřek, který připomínal můj vlastní hlas. Vycházel z hrdla černého krkavce Cypriána, babiččina zvířecího společníka. Pták seděl na dřevěné konstrukci zavěšené přímo nade mnou, na které babička často sušila bylinky. Jako vždy mě špehoval.

Babička měla toho nejotravnějšího familiára na světě. Nesnášela jsem toho ptáka. Všude mě pronásledoval a seděl nehybně jako socha, aby mě mohl odposlouchávat. Neustále mi byl za zadkem. Tvářil se nevinně, ale byl nesmírně inteligentní. S babiččinou pomocí se naučil napodobovat zvuky, hlasy a slova.

Cyprián žil volně a mohl se kdykoli proletět po městě, aby odposlouchával rozhovory místních obyvatel a pak ty klepy převyprávěl babičce. Byl to obrovský a děsivý černý pták bez pudu sebezáchovy, kterému se vyhýbal i dobrman paní Rutanské. Ani draví ptáci proti němu neměli šanci. Před dvěma lety se do našeho kurníku dostala liška. Cyprián bez váhání vletěl dovnitř, napodobil zvuk sirén a klováním do kožichu vyhnal záškodníka zpátky do lesa jako nic. Toho roku jsem se poprvé snažila přesvědčit mámu a babičku, abychom si koupily psa. Argumentovala jsem právě tím, že pes by skvěle chránil náš dům a zvířata. Byla jsem si stoprocentně jistá, že Cyprián mé prosby slyšel a nevletěl do kurníku kvůli slepicím, ale jen proto, aby dokázal, že psa nepotřebujeme a že ochráncem tohoto domu je on. Fungovalo to dokonale. A vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby tam tu lišku nejdřív sám nalákal.

Krkavec na mě upřel svá drobná očka a jeho tmavé peří se kovově zalesklo.

„Do supermarketu!“ opakoval skřehotavě a mával křídly, až se svazky sušené levandule, rozmarýny a tymiánu kývaly ze strany na stranu.

„Sklapni, ty létající kuře,“ okřikla jsem ho.

„Dosupermarketudosupermarketudosupermarketudosupermarketu,“ opakoval pořád dokola a poskakoval po dřevěné konstrukci zprava doleva.

„To nemáš na práci nic jiného než mě otravovat?“

„Už mám dost všech kluků ze školy!“ pronesl a tentokrát dokonale napodobil můj hlas. Nesnášela jsem, když to dělal, a on to dobře věděl. Obvykle vyslovoval všechna slova svým chraplavým hlasem nebo neodhadl správně intonaci, ale když se opravdu snažil, dokázal napodobit hlasy ostatních lidí s naprostou přesností.

„Až budu mít psa, sežere tě,“ odsekla jsem.

Pták naklonil hlavu na stranu a dvakrát cvakl ostrým zahnutým zobákem.

Nasadila jsem si helmu, která ležela na jídelním stole od chvíle, kdy jsem se vrátila ze školy, a vyšla jsem z domu za neustálého krkavcova dohledu. Nasedla jsem na kolo opřené o dřevěnou verandu a šlápla do pedálů.

Slunce se drželo na obloze a do setmění zbývala asi hodina. Cesta do města mě neunavila, z kopce to šlo na kole víceméně samo. Z vrcholu byl krásný výhled a město jsem viděla jako na dlani. Líškovo bylo malé městečko a záviseli jsme tu jeden na druhém. Když jste potřebovali nový kabát, zašli jste do obchodu s oblečením U Hany. Když vám chyběly výtvarné potřeby, navštívili jste papírnictví Došanský. A pro nejchutnější pečivo jste se zastavili v pekárně Na rohu.

Nejkrásnější bylo Líškovo na podzim, kdy se stromy ve městě zbarvily dožluta a dočervena. Svůj název město dostalo nejen kvůli podzimním barvám. Ulice se tak klikatily, že připomínaly spící lišku. Obyvatelé některé části města často označovali jako „na chvostu“ nebo „na hřbetě“.

Projela jsem několika ulicemi a minula několik malých obchůdků, v jejichž výlohách už visely plakáty na podzimní festival. Kolo jsem opřela o stojan u supermarketu a neobtěžovala se ho zamykat. Alespoň to se mi na tomhle zapadákově líbilo. Nebyla tu žádná kriminalita. V tomhle klidném a přátelském městečku se nikdy nic zlého nestalo. Jediný zločin, který se tu v poslední době přihodil, bylo ztracené prase pana Boldinga, které se zřejmě jen tak zatoulalo, a ukradené kolečkové křeslo paní Drulkové, která ho nepřekvapivě nechala u sousedů, když hráli karty. Vlastně jsem ani nevěděla, co tu policajti celé dny dělají. Šéf policie, statný a věčně zamračený

Korsakov, se většinou promenoval po ulicích se sójovým latté s extra pěnou z kavárny.

V supermarketu jste našli všechno od ovoce a zeleniny až po domácí potřeby. Zastavila jsem se v uličce s tonery a vybrala ten správný. Vzpomněla jsem si na ztracené mýdlo a zamířila do oddělení drogerie. Z vedlejší uličky jsem zaslechla známé hlasy.

„... ano, tak sladký,“ chichotala se Kara.

„Já myslela, že chodí s Agátou,“ odpověděl další dívčí hlas, ve kterém jsem poznala svou spolužačku Yani.

„Ale prosím tě, s tou sucharkou?“

Krucí. Zpoza rohu uličky vyšla hnědovlasá Kara s copem zapleteným na stranu a porcí hranolek z Hranolkárny a Yani v obrovské koženkové bundě a s vínovou čelenkou v krátkých černých vlasech. Když mě uviděly, zarazily se.

„Dovolíte?“ řekla jsem a ukázala na zabalené mýdlo na polici za jejich zády, abych si ho mohla vzít.

Yani ustoupila stranou a přitiskla si k hrudi nové poznámkové bloky. Kara se ani nepohnula. Měřila si mě pobaveným pohledem.

„Neber si to osobně, Agáto,“ řekla mi. „Ty a Dominik se k sobě prostě nehodíte.“

„Skvělé, díky za vysvětlení.“

„Je to náš poslední rok,“ pokračovala a strčila si do pusy dvě hranolky, „a za pár měsíců si všichni půjdeme svými cestami. Nechci ztrácet čas.“

„Prostě řekni, že jsi zoufalá.“

Kara semkla rty do tenké čárky a pak se znovu škrobeně usmála. Natáhla se pro balíček mýdla z poličky a vzala ho. „Je fajn, že dnes ředitelka Dominkovi potvrdila, že se dostane na vysokou díky sportovnímu stipendiu,“ pronesla. „Aspoň už s tebou nemusí být jen proto, abys mu pomohla se známkami,“ dodala uštěpačně s úsměvem na rtech a konečně mi mýdlo podala.

Bez pozdravu jsem se k nim otočila zády, zatímco do tváře mi stoupal vztek. Tak proto si se mnou Dominik něco začal? Abych mu trochu vylepšila průměr?

Neměla jsem chuť se potkat s nikým dalším, a tak jsem spěchala zaplatit. Jako vždy fungovala jen jedna pokladna, za kterou seděla stará paní Malecká.

Když jsem se konečně dostala k placení, uviděla jsem u pokladny arašídý v karamelu. Doufala jsem, že mi sladkost zlepší náladu, přihodila jsem jeden balíček k nákupu a spěchala domů čarovat.

Domů jsem se vrátila za šera. Zpoza mraků vykoukl měsíc v úplňku a v dálce jsem zaslechla šustění netopýřích křídel. Studený vítr mi čechrал vlasy a jízda byla příjemnou úlevou od mého rozčilení. Tentokrát mi cesta trvala o něco déle, do kopce se těžko šlapalo. Pár metrů před domem jsem z kola seskočila a tlačila ho před sebou.

Do máminy peněženky jsem vložila úctenku, aby věděla, za co jsem peníze utratila, a konečně se mi podařilo vytisknout potřebné obrázky. Ujistila jsem se, že jsem po sobě z jejího počítače vymazala všechny stopy.

Zavřela jsem se zpátky do svého pokoje, pustila si hudbu a mávnutím ruky rozsvítila světelný řetěz nad postelí. Zatímco jsem do sebe házela sladké oříšky, začala jsem si připravovat věci na čarování.

Všechny výstřižky a obrázky jsem dala na hromádku a ze skříně jsem vzala kus červené bavlny. Chyběly mi ještě svíčky.

Vyběhla jsem do babiččina pokoje v nejvyšší věžičce domu, kam vedlo samostatné úzké a strmé schodiště, na jehož stěnách visely výšivky s motivy hmyzu. Všimla jsem si, že babička na zeď přibila několik nových hřebíků, zřejmě aby na ně pověsila nové výšivky. Potichu jsem vyšlapala po točitých schodech a otevřela těžké černé dveře.

„Babi?“ zašeptala jsem do tmy a ticha na druhé straně.

Žádná odpověď nepřišla. Babička občas trávila večery s kamarádkami v knižním klubu, takže jsem si pomyslela, že možná ani není doma. Někdy také odcházela na celé dny i noci, aniž by se obtěžovala vysvětlit nám s mámou kam. Tvrdila, že každý občas potřebuje prostor jen pro sebe.

Protlačila jsem se dovnitř a posvítila si mobilem. Babiččin pokoj byl neuvěřitelně v celém domě, ve vzduchu jsem úplně cítila magii. Voněla sladce a ostře jako příchod zimy. Když jsem si prohlížela starobylé skříně plné

bylinek na čarování a police prohýbající se pod drahokamy, kotlíky a kouzelnými výšivkami, ve světle mého telefonu se vznášel třpytivý prach.

Na poličce ležely naskládané malé panenky. Motanky byly stará magie. Drobné panenky bez tváře dokázaly chránit, ale také ubližovat. Vyráběly se ručně z jednoho kusu látky, který se zamotal a svázal. Nikdy nesměly mít obličej. Vytvořit panence obličej znamenalo vdechnout jí duši. Byla to nebezpečná magie, která se mohla ubírat vlastními cestičkami, a babička mě před ní často varovala.

Pod oknem jsem našla šuplík plný svíček a pár jsem jich vzala. Vtom se po mém boku objevila babička. Moje máma se svým moderním oblečením a krátkými hnědými vlasy se nijak nelišila od rodičů mých kamarádů a kamarádek, ale o babičce jsem to říct nemohla. Nosila několik vrstev oblečení s výšivkami a krk jí zdobily výrazné náhrdelníky s drahými kameny. Kvůli bolavé levé noze používala při chůzi hůl z trnkového dřeva se stříbrnými detaily. Pokaždé když jsem se jí zeptala, co se jí s nohou stalo, dostala jsem jinou odpověď. Jednou tvrdila, že ji před lety kousl drak, jindy, že si prý obula zakletou botu, kterou ukradla nebezpečnému černokněžníkovi, a občas prohrála sázkou s čerty a tančila s nimi od soumraku do svítání.

„Hledáš něco?“ zeptala se mě a na rtech jí visel podezřívavý úsměv.

„Jen si něco nacvičuji na akademii,“ zalhala jsem a pevněji sevřela svíčky v náručí. „Vesův dar, který chci odevzdat,“ upřesnila jsem.

Babička přimhouřila jasně modré oči. Pokaždé když jsem jí lhala, měla jsem pocit, že mě okamžitě prokoukla. Na rozdíl od mámy se málokdy vyptávala a moje tajemství respektovala.

Na mou lež nic neřekla, jen mi stiskla rameno.

„Zapamatuj si. Magie má svou cenu,“ řekla. Pak s pomocí hůlky odkulhala pryč.

Se svíčkami v ruce jsem upalovala do svého pokoje, zatímco do oken domu zářil úplněk.

Fotografie a papírky s vybranými vlastnostmi jsem shrnula dohromady. Při pojídání oříšků v karamelu ze supermarketu jsem přemýšlela, zda je kouzlo dostatečně konkrétní. Možná bych do něj měla dát něco specifického, abych věděla, že právě tenhle kluk bude ten, kterého jsem si vykouzlila.

Když jsem si do pusy hodila další arašíd, sáhla jsem po kousku papíru a napsala na něj:

Měl by mít rád karamel.

Pak jsem ustříhla kousek jednoho ze svých nejoblíbenějších triček. Do látky jsem vložila papírky a trochu příze a začala jsem ji formovat. Vytvarovala jsem tělo, hlavu a ruce a výtvar jsem převázala červenou přízí. Za chvíli jsem v ruce držela malou motanku.

Panenka nebyla žádné mistrovské dílo, ale musela stačit. Myslela jsem na všechna babiččina varování, abych motance nikdy nevytvořila tvář. Byla to však moje jediná šance na opravdovou lásku.

Vzala jsem jehlu a červenou nit a vyšila panence obličej.

3. NOVÁ TVÁŘ

Druhý den ráno mě probudilo hlasité vřískání budíku. Vypnula jsem ho a spokojeně přivřela oči, abych si ještě pár minut poležela. Vtom jsem uslyšela pravidelné bubnování na střešní tašky. Venku lilo jako z konve.

Děšť mě probral z dřímot. Kdyby nepršelo, jela bych do školy na kole, ale v tomhle lijáku to nepřipadalo v úvahu. Musela jsem jet autobusem.

Vyhrabala jsem se z postele a málem jsem šlápla na panenku s vyšívaným obličejem, která ležela na podlaze. Vůbec jsem netušila, jak jsem včera usnula. Když jsem si vzpomněla, že jsem se snažila vykouzlit dokonalého kluka, jen jsem vykulila oči. Najednou mi to přišlo strašně hloupé. Na takové kouzlo jsem přece nebyla dost schopná. Jen jsem si zničila své oblíbené tričko.

Schovala jsem motanku do spodní zásuvky psacího stolu a začala se přehrabovat v šatníku. Většinu oblečení jsem si uháčkovala nebo upletla sama. Trička, svetry a šaty s jedinečnými vzory se vršily vedle tašek a klobouků. Vytáhla jsem cihlově oranžové manšestrové šaty na ramínka a bílé pletené tričko.

Navrch jsem si natáhla tmavě zelený svetr, který jsem uháčkovala loni na podzim.

Vlasy jsem si zapletla do dvou copů. Babička často říkala, že ve vlasech je síla, především v copech. Zatímco jsem si zaplétala vlasy, přemýšlela jsem o alkonostech. I ony nosily copy.

Vyběhla jsem do prvního patra a v kuchyni si udělala ovesnou kaši se skořicí a hruškami z naší zahrady. Ve dveřích se objevila máma, která se právě vrátila z ranního běhu. V ruce držela zablácenou poštu.

„Už přišla?“ vyhrkla jsem a málem mi zaskočila kaše.

Máma rychle prošla všechny obálky a zkontrolovala odesílatele.

„Ne,“ zavrtěla hlavou.

Ozvalo se pravidelné klepání. Babička pomalu přikulhala, pomáhala si hůlkou. Nalila si bylinkový čaj do svého oblíbeného zdobeného šálku a usadila se vedle mě.

„Jen se neboj,“ řekla mi a osladila si čaj několika lžičkami medu. „Je teprve září. Ještě je moc brzy na to, aby ti přišla pozvánka na Neveninu akademii. Už víš, jaký Velesův dar odevzdáš?“

Žaludek se mi při té otázce zkroutil nervozitou. Každý, kdo se ucházel o místo na akademii, musel kromě přihlášky poslat i Velesův dar. Veles byl bůh podsvětí a patron všech čarodějnic a čarodějů. Uctívali jsme ho a připomínali si ho tím, že všichni zájemci o vstup na akademii darovali jeho jménem něco, co vytvořili svou magií. Mohlo to být cokoli, co čarodějka nebo čaroděj sami vyčarovali. Někteří studenti posílali uvařený lektvar, jiní očarováný předmět – například gramofon, který sám skládal hudbu podle nálady v místnosti, nebo knihu, která přepisovala myšlenky toho, kdo ji držel v rukou. Říká se, že bůh Veles si dary osobně prohlédl a ty nejlepší si vzal s sebou do země mrtvých. Když jsem se jako dítě ptala babičky, proč se Veles zajímá o naše dary, odpověděla mi, že když bude jednoho dne Veles potřebovat pomoc, povolá čarodějnice.

Akademie tento předmět nazývala darem a šířila klepy o jeho magickém významu, ale mně bylo jasné, že ve skutečnosti jde o přijímací zkoušku. Podle něj ředitelka školy posuzovala naše schopnosti a zjišťovala, zda jsme pro školu vhodní. Právě tato zkouška mě letos čekala.

„Pořád nevím,“ přiznala jsem. „Napadlo mě očarovat přízi, aby se nikdy nepřetrhla.“

Babička přestala míchat čaj a semkla rty tak přísně, že se z nich udělala jen tenká čárka. Před lety mi vyprávěla, že ona jako dar pro Velese předložila začarovanou výšivku. Na kus látky vyšila koláčky, šálky s kávou a sladké košíčky plněné ořechovou náplní. Když někdo uchopil látku do rukou, výšivka se proměnila ve skutečné jedlé sladkosti.

„Velesův dar ovlivní tvoje působení na škole,“ řekla mi vážně.

„Prosím tě, nestresuj ji,“ vložila se do hovoru máma. Spustila kávovar na překapávanou kávu.

„Je to důležité,“ opáčila babička.

„Agáta má na přípravu několik měsíců.“

„Mít plán je polovina úspěchu.“

Máma se nadechla a já už ve vzduchu cítila blížící se hádku.

„Vymyslím něco jiného,“ odpověděla jsem rychle. „Mám spoustu jiných nápadů. Opravdu. A připravím je ve volném čase, ne na úkor školy.“

To obě ženy uklidnilo a zavládlo příměří. Babička pokračovala v míchání čaje ozdobnou lžičkou, zatímco máma si nalila čerstvou kávu. Za ta léta pod jednou střechou jsem se naučila mezi nimi kličkovat.

Do kuchyně vletěl Cyprián a posadil se na prázdnou židli vedle babičky. Nabídla mu kousek čerstvé hrušky a on ji sežral celou, aniž by z ní nechal jediný kousek. Babička ho uznale pohládila po lesklém peří a krkavec se na mě podíval svýma malýma očkami. Téměř jsem viděla, jak ve svém ptačím mozečku spřádá plány proti mně. Vždycky se choval, jako by mi mohl jedinou informací zničit celý život. Ve společnosti mámy a babičky si však počíнал vzorně.

Vytáhla jsem mobil, abych se podívala, kolik je hodin. Máma si všimla rozbitého skla na mém displeji.

„Co se ti stalo s telefonem?“ zeptala se mě.

„Včera mi spadl, když jsem roznášela směs proti vílám. Jedna se na mě vrhla.“

„Hnusné krysy,“ slyšela jsem, jak babička kleje pod nosem.

Máma se naopak vyděsila. „Jsi v pořádku?“

„Ano, samozřejmě. Ale víly se mezi sebou asi začaly bít. Ta, která mě napadla, vypadala obzvlášť rozrušeně.“

„Příště se o víly postarám já,“ rozhodla starostlivě. „Dokud nám lehkomyslně kradou mýdla, nepředstavují žádné skutečné nebezpečí, ale nikdo nechce zkřížit cestu opravdu rozzlobeným vílám.“

„Ne, to je v pořádku,“ ujistila jsem mámu. „Já se jich nebojím. Potřebuji ale vyměnit to sklo.“

„Dám ti peníze na opravu,“ řekla a odložila šálek kávy stranou.

Začala vytahovat peníze z peněženky, ale babička byla rychlejší. Její prsty zdobené prsteny uchopily můj telefon, něco si zašeptala pod nosem, a když ho po chvíli položila zpátky na stůl, sklo bylo zacelené.

„Díky, babi,“ usmála jsem se na ni spokojeně a nabrala si poslední lžičku kaše.

„Ve městě máme opravnu,“ upozornila ji máma, která mé nadšení nesdílela.

„Já taky umím věci opravit,“ podotkla babička.

„Když se bude Agáta celý život spoléhat na magii, co ji to naučí?“

„Že je dobré mít magii na své straně.“

Máma se na babičku zamračila a já tentokrát nestihla jejich hádku odvrátit. Zatímco jsem myla misku od snídaně, propukla jedna z jejich obvyklých tahanic o kouzlech a zodpovědnosti.

Naposledy jsem viděla mámu kouzlit jako sedmiletá holka, když jsem omylem shodila ze stolu svůj oblíbený hrneček a ona ho ve vzduchu zachytila kouzlem. Jednala automaticky, bez přemýšlení. Ale když si to uvědomila, kouzlo uvolnila a hrnek přece jen dopadl na zem a urazilo se mu ouško. Máma mi tehdy řekla, že se nesmím spoléhat na kouzla a že pokud se některé věci mají rozbít, tak se rozbijí.

Zabalila jsem si svačinu a hodila si batoh na ramena. Než jsem odešla do školy, ve dveřích jsem se ještě jednou otočila k babičce, která teď seděla sama u stolu s prázdným šálkem čaje, prsty jedné ruky svírala rukojeť své hole a druhou hladila Cypriána po perí na krku.

„Pro akademii vyčaruji něco speciálního, babi,“ ujistila jsem ji.

„Nic menšího od tebe ani nečekám,“ usmála se přísně.

Když jsem spěchala do školy, byla jsem v duchu ráda, že se babička před mámou nezmnínila o mé včerejší návštěvě v její věžičce.

Ačkoli jsem se těšila na jízdu na kole, školní autobus měl i své výhody. Cestovala v něm má nejlepší kamarádka Desi. Jen co jsem nastoupila do autobusu a pozdravila řidiče, Desi na mě ze zadního sedadla dychtivě zamávala. Poznala jsem ji podle barevného kloboučku, který měla ode mě a zpod kterého jí trčely černé vlasy a vynikala tmavá pleť.

Desi byla typ člověka, který si vždycky šel za svým. Potkala jsem ji hned první den, kdy jsem nastoupila do školy v Líškově. Školní rok jsem začala

v polovině září a žádné z dětí ve třídě o mě nejevilo zájem. Nikdo kromě ní. O polední přestávce vylezla na lavici, na sobě plášť z prostěradla, v ruce držela lepenkový meč. Přiběhla ke mně a vykřikla větu z divadelní hry o tom, že mě vyzývá na souboj. Od té doby jsme byly nejlepší kamarádky.

Sundala jsem si batoh, ale než jsem se posadila na volné místo vedle ní, Desi spustila.

„Já ho roztrhnu,“ zuřila. „Jakmile se mi ten prašivec dostane do ruky, je po něm.“

Rozhlédla jsem se po autobuse, ale věděla jsem, že je to zbytečné. Dominika vždycky vozil do školy autem táta, bez ohledu na počasí.

„Můžeš s tím přestat?“ loupala jsem očima. „Jsem fakt v pohodě, nebyla jsem do něj zamilovaná. Je to blbec. Měla jsem to vědět dřív.“

„Nejde jen o něj,“ pokračovala. „Všichni ve škole o tom mluví.“

„Cože?“ zamračila jsem se a rozhlédla se kolem. A skutečně, spousta mých spolužáků mi věnovala mnohem víc pozornosti než obvykle. Ale jen co jsem se na ně podívala, klopili zrak a tvářili se, jako by se nic nedělo.

Autobus vyzvedl poslední děti a vyrazili jsme. Déšť silně bubnoval na střechu a okna, jeli jsme hlemýžďím tempem.

„O čem to mluví?“ zeptala jsem se Desi trochu tišeji.

„Že se s tebou Dominik rozešel kvůli Kaře.“

„To není pravda! Líbal se s Karou a já mu hned potom dala kopačky.“

Sevrěla jsem batoh promočený deštěm a opřela se o sedadlo. Výborně. Nejen že mě můj bývalý podvedl, ale teď o tom navíc mluví celá škola.

„Nebor si to špatně, ale jsem docela ráda, že jste to s Dominikem ukončili,“ řekla mi Desi. Vytáhla z batohu zrcátko a začala kontrolovat, jestli má čistá rovnátka. „Je to kretén. A kromě toho, příští rok jdeme na vysokou. Proč bychom si teď s někým začínaly?“

„No jasně,“ přisvědčila jsem tiše. Desi měla po střední šanci na lásku, já ne.

„Já si rozhodně teď nechci s nikým nic začínat,“ prohlásila. „Koneckonců, za rok to stejně balíme. Na výšce bude spousta nových lidí.“ Otočila se ke mně se zrcátkem stále v ruce. „Myslíš, že když poprosím tvou mámu, sundá mi ta rovnátka, než nastoupím?“

„Mou mámu nikdy nikdo k ničemu nepřemluvil. Celé roky ji bezvýsledně prosím o psa, a to jsem její dcera.“

„Poslední rok,“ rozzářila se Desi a vzrušením mi stiskla dlaň. „Takhle za rok necháme tohle město za zády a budeme vysokoškolačky. Začneme úplně nový život.“

„Máš pravdu,“ usmála jsem se na ni s nadějí. Nálada se mi zlepšila. Dokud byla Desi po mém boku, bylo všechno snesitelnější.

Z batohu jsem vytáhla sluchátka a začaly jsme se společně dívat na videa na sociálních sítích. Desi mi ukazovala několik videí ze zákulisí natáčení a nadšeně se rozplývala nad šikovnými kamerovými triky. Zbytek cesty do školy jsme se smály.

Ve vstupní hale jsme se s Desi rozdělily. Začala jsem si dávat učebnice do skříňky, když se vedle mě objevil Dominik. Světlé vlasy měl pečlivě sčesané dozadu a na sobě červenou mikinu s logem školního fotbalového týmu. Jeho pěknou tvář zdobila jediná drobná jizva nad pravým obočím. Utržil ji loni během finálového zápasu, když se vrhl přímo proti soupeři, který ho tvrdě srazil k zemi. Jizva Dominikovi na tváři zůstala a díky němu naše škola vyhrála krajské kolo.

„Ahoj,“ pozdravil mě a jeho tenisky mokré od deště zaskřípaly na podlaze.

„Co potřebuješ?“ Snažila jsem se působit klidně, ale moc mi to nešlo. Jediný pohled do jeho modrých očí ve mně znovu probudil hněv. Když jsem ho viděla s Karou, zabořilo mě to a dokázala jsem náš rozchod přežít. Ale pomlouvat mě po škole?

„Já jen... fakt mě to mrzí. Ty a já,“ pokrčil rameny. „Prostě se k sobě nehodíme.“

„A to jsi mi nemohl říct předtím, než ses oblizoval s Karou?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si strkala batoh do skříňky. „Nebo předtím, než jsi to roztroubil po celé škole?“

„Nic jsem neroztroubil, vážně,“ vysvětloval. Zdálo se, že mluví pravdu a je mu to upřímně líto, ale já mu ve svém vzteku nedokázala uvěřit. „Nevím, kdo nás mohl vidět a říct o tom ostatním.“

„Byli jste za tělocvičnou. Mohl vás vidět kdokoli. Třeba já.“

„Chtěl jsem to s tebou včera ukončit,“ přísahal.

„Tak to mi teda odpušť. Zřejmě mi hodinky jdou napřed.“

Silně jsem zatřásla dveřmi skříňky, až se na mě několik spolužáků podívalo. Otočila jsem se k Dominikovi zády a zamířila do učebny literatury.

Stále ještě rozladěná jsem vešla do téměř plné třídy. V rohu místnosti se Kara houpala na židli a kolem prstu si omotávala pramen dlouhých vlasů. Při pohledu na mě se spokojeně ušklíbala.

Mrzutě jsem se usadila na své obvyklé místo ve třetí řadě. Moje nálada byla na bodu mrazu. Sotva jsem si položila učebnici a sešit na lavici, do dveří třídy se vřítíl učitel literatury Mackowski, vysoký a štíhlý muž s hranatými brýlemi, kterému celá škola přezdívala Macko.

Právě když zazvonilo na hodinu a učitel začal drmolit něco o testu na příští týden, mi do zad narazil zmačkaný kousek papíru. Nenápadně jsem se pro něj shýbla a rozložila ho pod lavici, aby to Macko neviděl. Na papírku byl načmáraný smutný smajlík se slzou pod jedním okem. Otočila jsem se, abych se podívala, kdo to po mně hodil, a uviděla jsem Kařin posměšný výraz. Přiložila si prst na tvář a udělala grimasu přesně jako na obrázku, který jsem měla v rukou. Pak se rozřehtala.

Máma mi vždycky zdůrazňovala, že holky by měly držet při sobě. „Kluci přicházejí a odcházejí, ale dívčí přátelství zůstávají,“ říkala mi pokaždé. „Nesrovnávejte se, neshazujte se. Hlídejte si navzájem záda a pomáhejte si.“ Ale jak jsem měla být milá na někoho, kdo se ke mně choval tak odporně?

Ani jsem si nevšimla, když Mackowski přistoupil k mému stolu a vytrhl mi papír z rukou.

„Agáto, vidím, že ti dnešní deštivé počasí zkazilo náladu,“ pronesl a ukázal celé třídě smutný smajlík. Spolužáci se zachichotali.

„To jsem nekreslila já,“ ohradila jsem se, ale Macko už se vracel s lístečkem ke katedře. Za mými zády se Kara prohýbala smíchy, div že nespadla ze židle.

„Jak říkal Shakespeare – plakat nad neštěstím je nejjistějším prostředkem k přivolání dalšího,“ citoval učitel a opřel se o katedru.

„Ten papír není můj,“ opakovala jsem, ale on ani zbytek třídy mě neposlouchali. Všichni kromě Desi se smáli.

Učitel vytáhl z aktovky papíry a pokračoval dál v drmolení o básníkovi. Plynule přešel k látce, kterou jsme probírali.

Začala jsem listovat v učebnici jen proto, abych se nemusela dívat na ostatní. Bezcílně jsem listovala jednou stránku učebnice za druhou a slova a obrázky se mi ve vzteku slévaly do rozmazané šmouhy. Ucítila jsem slabý průvan ve vlasech a koutkem oka jsem si všimla, že se dveře do třídy opět otevřely.

„Aha, už tě očekáváme,“ slyšela jsem říkat učitele, ale stále jsem upírala oči do knihy a listovala v ní. „Paní ředitelka mi dnes ve sborovně oznámila, že se k nám připojíš.“

To upoutalo mou pozornost a konečně jsem zvedla bradu.

Do třídy vešel chlapec v bundě promočené deštěm a s batohem přes rameno. Shodil si z hlavy kapuci a odhalil hnědé vlasy.

Na vteřinu se mi zastavilo srdce. Strápaté vlasy se mu vlnily kolem obličeje, a když se usmál, na tvářích se mu objevily dolíčky.

„Promiňte, zaspal jsem,“ omlouval se chlapec.

„Třído, tohle je váš nový spolužák Max,“ představil ho Mackowski a postrčil chlapce před katedru.

Žáci líně zamumlali něco, co mělo být pozdravem. Jen sportovci pozdravili hlasitěji. Max byl vysoký a široký v ramenou, jistě by byl skvělou posilou fotbalového týmu.

„Maxi, posad se,“ pobídl ho učitel a ukázal na prázdnou židli přímo přede mnou. „Před Agátou je volné místo.“

Max si ledabyly prohrábl vlasy a zadíval se mi do očí. Byl to jen jeden krátký okamžik, ale mně připadal jako věčnost. Všechna moje mrzutost byla rázem pryč a já cítila zvláštní šimrání v žaludku.

Přešel třídu a hodil si batoh vedle lavice přede mnou. Svlékl si bundu z ramen a odhalil tmavě modrou košili. Když se usadil na židli, uhodila mě do nosu sladká vůně. Připomínala mi karamel.

Nemohla jsem tomu uvěřit. Moje motanka fungovala.

4. TLAPKA

Zbytek hodiny jsem jen hleděla na zátylek Maxovy hlavy. Neposlušné hnědé vlasy si chvílemi ledabytle prohrábl špičkou fixy a do okrajů sešitu si čmáral něco, co jsem přes jeho ramena neviděla. Toho kluka jsem si vyčarovala! Opravdu to fungovalo!

Zazvonilo na konec hodiny a všichni kromě mě se začali okamžitě zvedat z míst a ignorovali Mackowského snahu dokončit učivo. Začala jsem se balit, až když Max zavřel svůj sešit s kresbami a hodil ho do batohu.

„Agáto?“ oslovil mě Mackowski. Bála jsem se, že budu mít problémy kvůli Kařinu hloupému lístečku. Macko byl pověstný tím, že žákům zadával úkoly navíc.

„Ten papírek fakt nebyl můj,“ vyhrkla jsem bezděčně o něco důrazněji, ale on mě neposlouchal.

„Byl bych rád, kdybys tady Maxe provedla a ukázala mu školu,“ řekl učitel.

„Cože? Já?“ Vstala jsem a přitiskla si učebnici na hrud.

„Skvěle jsi se u nás aklimatizovala,“ pronesl Macko. „A víš, jaké to je být nová. Takže budeš Maxova první kamarádka a první týden za něj budeš zodpovědná.“

Nervózně jsem se podívala Maxovi do očí. Učitelova slova ho nezaskočila tolik jako mě. Zbytek spolužáků už vyprázdnil třídu a Desi na mě ve dveřích kývala a divila se, co mi tak dlouho trvá.

„Nebo se můžeme vrátit k tomu, proč si během hodiny čmáráš,“ navrhl mi Mackowski a mezi prsty se mu objevil zmačkaný papírek s plačícím smajlíkem. Upravil si obroučky brýlí a spokojeně se usmál, protože věděl, že mě nachytl.

„Dobře, jistě,“ řekla jsem učitelovi a pak Maxovi: „Ukážu ti školu. Být nový je za trest.“

„Super,“ zaradoval se učitel a vrátil mi lísteček. Okamžitě jsem ho zmu-
chlala do kuličky. „Máš tedy Maxe na starosti.“

Pak už nás Mackowski nechal o samotě.

„Co to mělo znamenat?“ vyzvídal Max a ukázal na papírek v mé ruce.

„První lekce v naší škole. Pokud jsou drby zajímavé, lidé jim budou věřit
raději než pravdě. Já jsem Agáta,“ představila jsem se.

„Max,“ usmál se. „Co sis kreslila?“

„Vážně nic. Co máš příští hodinu?“

Začal v batohu hledat rozvrh. Uvnitř jsem zahlédla několik komiksů,
sluchátka a balíček oříšků v sladkém karamelu.

„Hm, dvouhodinovku chemie a pak mám fyziku,“ četl z papíru, když ho
konečně našel.

„Páni, to je ale vřelé přivítání. Vítejte na naší střední. Pojď, ukážu ti
učebny.“

„Takže ty jsi tu taky nová?“ zeptal se mě, když jsme vyšli ze třídy a pro-
cházel chodbami.

„Ne, už ne. Před pár lety jsem byla. Přestěhovala jsem se sem s mámou
k babičce. Ta tu žije celý život. A ty?“ zeptala jsem se a srdce se mi rozbušilo.
„Proč ses sem přestěhoval?“

„Kvůli kouzlům.“

„C-cože?“ zakoktala jsem se a vrazila do kolemjdoucích studentů.

„Jde o kouzla času,“ upřesnil. „Je to knižní série, kterou píše moje máma.
Prý potřebovala nějakou novou inspiraci nebo co a tátu zrovna propustili
z práce... No, tak jsem tady,“ shrnul stručně. Chtěla jsem říct něco o stěho-
vání, ale on změnil téma. „Kde je ta třída?“

„Ve vedlejší budově. Ale nejdřív si můžeš zanezt věci do skříňky,“ ukáza-
la jsem na batoh, který mu visel na rameni.

„Ředitelka mi ji ještě nepřidělila. Mám se u ní v kanclu zastavit koncem
týdne.“

Zatímco jsme procházeli chodbami, vysvětlila jsem mu, kde se nachází
školní knihovna a jídelna, a dala jsem mu pár tipů na výběr obědů, na které
jsme s Desi za ta léta přišly. Kolem nás prošla Kara se svými kamarádkami
Yani a Tamarou.

„Vítejte v naší škole, Maxi,“ přivítala ho Kara. „Ahoj, Agáto,“ usklíbila se na mě.

Max za dívkami zmateně hleděl, dokud se neztratily v davu studentek.

„Tvoje kamarádky?“ zeptal se mě.

„Určitě ne.“

V davu žáků se na chodbě objevil Dominik. Při pohledu na mě přešlápl na místě, jako by uvažoval, že se za mnou rozběhne. Vtom na něj z druhé strany chodby zavolala Kara a on se vydal za ní. Otočila jsem se k nim zády. Max si té krátké scénky všiml.

„Tvůj kluk?“

„Ne. A teď už pojd'. Čeká tě úžasná dvouhodinovka chemie.“

Zbytek vyučování utekl jako voda. Vyřítla jsem se ze školy a zamířila do kavárny Zaječí tlapka, která stála pár ulic od naší školy. Déšť už ustal, ale chodníky byly stále mokré.

Zaječí tlapka neboli „Tlapka“, jak jsme kavárně přezdívali, byla oblíbená zašívárna studentů, kteří sem chodili na limonádu, čaj nebo sendvič. Pohodlné kožené boxy u zdi a malé kulaté stolky pod oknem byly vždy plné pravidelných zákazníků. Kavárna se stala také mým a Desiným útočištěm.

Desi už na mě čekala, seděla na jedné z vysokých stoliček po straně barového pultu. Pult byl něco jako čestné místo. Až dosud patřil starším děvkám, ale ty už tento rok odešly na vysokou. Teď byl pult konečně náš. Na jeden poslední rok jsme se s Desi zmocnily trůnu v Tlapce. Když mě uviděla ve dveřích, radostně zabouchala dlaní do pultu na znamení, že jsme ho konečně dobyly.

Proběhla jsem kavárnou a kývnutím hlavy jsem pozdravila Akima, spolužáka, který si brigádu domluvil až letos v létě a dnes měl po škole službu. Tmavé vlasy měl svázané do culíku a v horní části ucha mu visel stříbrný piercing.

Akim právě řešil problém s pokladnou a požádal o pomoc majitele kavárny Alfonse Reberníka, kterému všichni říkali Malý Al. Přezdívkou nevznikla kvůli jeho nízkému vzrůstu. Naopak, byl to vysoký tmavovlasý

muž, který denně tahal do kavárny bedny plné mléka a zrnkové kávy a večery trávil opravami poškozených židlí nebo okenic. Podle jeho vyprávění žili v době jeho dětství v okolí dva Alové, a protože Reberník byl ten mladší, přezdívalo se mu Malý Al. Lidé si na přezdívku tak zvykli, že i když se druhý Al s rodinou odstěhoval, přezdívka Malý Al mu zůstala a říkalo mu tak celé město.

Hodila jsem batoh na pult vedle Desi a Malý Al si mě všiml. Na tváři se mu při pohledu na nás dvě objevil smutný úsměv. Doteď za pultem sedávala jeho dcera Barbora se svou nejlepší kamarádkou Renátou. Dvojici nejlepších kamarádek spojili místní štamgasti jména a nikdo jim neřekl jinak než „Rebarbora“. Obě letos nastoupily na vysokou školu, takže jsme po nich s Desi převzaly žezlo.

„Takže už jste velké holky,“ řekl nám Malý Al, když skončil s pomocí Akimovi a doplnil cukřenku.

„Jsem si docela jistá, že jakmile se tu objeví Barbora, vykopne nás jako nic,“ odvětila jsem. „Přijede na podzimní festival?“

„Nejsem si jistý, jestli je podzimní festival dost důležitý na to, aby přijela,“ ušklíbl se.

„No dovol!“ spustila okamžitě Desi, která na festivalu vystupovala každý rok. Snila o tom, že se jednou stane režisérkou, a nevynechala žádnou příležitost zapojit se do školního divadla nebo aktivit ve městě.

„Zapomínám, s kým mluvím,“ zasmál se Al, ale hořký úsměv mu na tváři zůstal.

Do kavárny vešla Alova žena Saskia, tmavovláska s pronikavými modrými očima. Malý Al si přehodil přes ramena prošivanou bundu a rozloučil se s námi i s Akimem.

„Budeme se o pult starat dobře,“ slíbila jsem jemu i Saskii, která nás jen v rychlosti pozdravila a zamávala nám.

„Ať tam nedělají žádné čmáranice,“ houkl na Akima s úsměvem Malý Al a pak se svou ženou kavárnu opustil.

Desi se ke mně otočila tak prudce, až jí černé vlasy poskočily.

„Co tím myslel, že podzimní festival není důležitý?“ zeptala se rozzlobeně. „Každý rok na něj přijíždí spousta lidí. Nikdy nevíš, kdo tě může objevit.“

Přes skleněná okna kavárny jsem pozorovala Malého Ala a Saskii, jak postávají před Tlapkou. Saskia něco rychle řikala a smutně přitom věsila ramena. Malý Al ji strnule objal a políbil na rty. Barbora byla jedináček, stejně jako já. To mě přivedlo na jiné myšlenky.

„Myslíš, že budeme našim rodičům příští rok chybět tak, jako se stýská Malému Alovi a Saskii po Barboře?“ zeptala jsem se Desi.

„Mluv za sebe. Moje máma bude spokojená, když bude dům trochu prázdnější. Včera jsem zapomněla vyndat čisté prádlo z pračky. Zůstalo tam celé hodiny a zatuchlo. Máma tam měla tričko, které si dnes chtěla vzít na hodinu jógy. Prý se jí v něm nejlépe předcvičuje. Nedivila bych se, kdybys ji slyšela křičet až k vám domů.“

Akim zaslechl náš rozhovor a připojil se. „Naši by mě na vysokou poslali první třídou ještě dnes,“ žertoval, zatímco nám pěníl mléko do pití. „Aspoň to tvrdí. Ale když na ni odešel můj bratr, dost je to vzalo. Táta hrával s Lukem každý čtvrtek badminton. Prvních pár týdnů po Lukově odchodu jsem tátu každý čtvrtek nacházel sedět na pohovce s raketou a košíkem v náruči. Bylo to mimořádně tristní.“

Akimův otec byl šachový velmistr, který se před několika lety přestěhoval do našeho města i s manželkou a dvěma syny. Nyní psal knihy o šachu a vedl šachový kroužek pro děti, zatímco jeho žena se věnovala keramice. Když se Akimův otec jednou za čas objevil v Tlapce, používal ta nejzajímavější slova jako remitentní, inkluzivní nebo kvintesence. Tato slova často utkvěla i Akimovi.

Akim nám podal dvě latté bez kofeinu. Když nápoj podával Desi, věnoval jí široký úsměv. Pak se rychle vrátil k obsluze zákazníků, kteří už na něj čekali.

Desi si vzala kávu a při pohledu do šálku se zarazila. Na napěněném mléce měla vytvořené srdíčko.

„Fíha,“ zasmála jsem se.

„Neblázni.“ Desi si rukou zakryla úsměv od ucha k uchu, aby jí Akim neviděl do tváře. „Určitě dělá srdíčka v pěně pro každou holku.“

„Já třeba žádné srdíčko v pěně nemám,“ podotkla jsem s úsměvem a ukázal jí nápoj.

„Kromě toho nevím, která z nás tu neztrácí čas,“ pokračovala.

„O čem to mluvíš?“ zeptala jsem se a začala si posypávat pěnu skořicí.

„O tom novém klukovi Maxovi.“

„Macko mi ho přidělil, neměla jsem na výběr,“ vykrucovala jsem se.

„To jistě.“

„Dej pokoj,“ odsekla jsem, ale cítila, jak se mi po tváři rozlil úsměv.

„Mám si dát pokoj? Fajn, takže zřejmě nechceš slyšet, že se o tobě Max zmínil ve fyzice. Máme společné hodiny.“

„Co říkal?“ vyzvíдалa jsem.

„Nevím, jestli ti to chci prozradit,“ mnula si ruce. „Tak důležité informace by neměly být zadarmo,“ řekla významně a začala řadit skleničky s cukrem a skořicí. Všimla jsem si, že její oči nenápadně zabloudily k Akimovi, kdykoli si byla jistá, že se spolužák nedívá. Pokaždé jí pohled sklouzl na jeho bicepsy vykukující z trička.

„Fajn,“ pochopila jsem, „co chceš?“

Desi si přestala hrát s cukřenkou a po tváři se jí rozlil přímo ďábelský úsměv. „Muchomůrku.“

„Dobře, uháčkuju ji a přinesu ti ji do školy. A teď to vyklop. Co o mně Max říkal?“

„Po hodině si prohlížel rozvrh a Kara to viděla. Nabídla mu, že mu ukáže školu, ale on opáčil, že už má na krku jednu milou holku.“

„Říkal, že jsem milá?“ vykulila jsem oči. Pak jsem zavrtěla hlavou. „Ale to je jedno. Stejně teď nebudu mít moc času. Musím se začít připravovat na školu.“

„Fakt nechápu, proč se musíš tolik učit na obor mezinárodních vztahů.“ Ani Desi nevěděla, že jsem čarodějnice a že chci jít na čarodějnickou akademii.

„Říkala jsem ti, že se musím připravit na přijímačky,“ mlžila jsem.

„Tvoje škola je fakt mimořádně tristní,“ napodobila Akima s úšklebkem a opět k němu zaletěla pohledem. Tentokrát si jí všiml a pozvedl jeden koutek. Desi očima neuhnula.

Můj pohled znovu zabloudil k Malému Alovi a Saskii, kteří si stále povídali na chodníku před kavárnou. Ruku v ruce mířili ke svému velkému pick-upu a já přemýšlela o tom, že za rok zůstane prázdný dům mámě a ba-bičce i po mně.

Pak jsme se s Desi pustily do domácích úkolů a u toho probíraly Mac-kowského volbu saka, které měl dnes na sobě. Byl to krátký okamžik štěstí, kdy jsem si myslela, že všechno bude fajn. S Desi jsme seděly za barovým pultem, čekaly nás poslední společné měsíce a můj vysněný kluk byl skutečný. Voněl po karamelu a myslel si, že jsem milá. Kouzlo vyšlo dokonale. Nechácala jsem, proč mě babička tolik let varovala před motankami.

Myslela jsem si, že by to mohl být začátek něčeho nového. A taky že byl. Ale něčeho úplně jiného.

Když jsem dokončila úlohu z matematiky, Desi zavibroval telefon. Zvedla ho, aby si přečetla příchozí zprávu. Chtěla si loknout ze svého latté, ale místo toho šálek ztěžka postavila zpátky na pult, až se trochu rozlil.

„Proboha,“ zašeptala zděšeně.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Podívala se na mě, v očích zděšení a šok.

„Kara je mrtvá.“

5. DOPAD KOUZLA

O pár minut později jsem seděla v mámině autě, které vždycky vonělo mátou. Zavolala mi hned poté, co Desi dostala zprávu o Kaře. Zvěst o její smrti se okamžitě rozšířila.

„Nemusela jsi pro mě jezdit,“ řekla jsem mámě, jakmile jsem si zapnula bezpečnostní pás. „Jel by mi autobus.“

„Budu klidnější, když tě dnes odvezu,“ odpověděla a vyrazily jsme od Tlapky domů. „Znala jsi tu dívku?“

„Chodí do naší školy. Tedy, chodila,“ opravila jsem se šeptem. „Měly jsme společně několik předmětů. Je to vážně pravda? Nevymyslel si to někdo?“

„To by byl hodně hloupý vtip, nemyslíš?“

„Co se jí stalo?“

Pokrčila rameny na znamení, že neví, ale sevřela volant pevněji, než bylo třeba.

Celé město bylo vzhůru a ve všech oknech se svítilo. Máma spustila blinkr a odbočila. Ne zvolila typickou trasu, ale hodně si nadjela. Když jsme zastavily na červenou, proletělo kolem několik policejních aut s houkajícími sirénami. Naposledy jsem sirény v Líškově slyšela, když kočka paní Bernovské zůstala trčet na stromě v parku poté, co ji tam zahnal labrador pana Sidora. Dostalo se to do místních novin jako zpráva týdne, hned vedle obrovského tříkilového borůvkového koláče od pekařky z pekárny Na rohu.

Máma obvykle nosila své krátké hnědé vlasy ledabyle kolem obličeje nebo stažené do drdolu, ale dnes večer ne. Vlasy si rozpustila a učesala, dokonce se trochu víc nalíčila. Vypadala mnohem upraveněji, než když jsem ji ráno viděla odcházet z domu. Také si oblékla svou oblíbenou černou halenku, kterou nosila jen při zvláštních příležitostech.

„Kde jsi byla?“ Pátravě jsem si ji prohlížela.

„V práci.“

„Takhle pozdě večer?“ mračila jsem se nedůvěřivě. „Jsi nalíčená a... Mami... Ty... ty jsi byla na rande?“

„Nebylo to rande, jen schůzka se známým.“

„Schůzka?“ zavrtěla jsem se na sedadle. „S kým? Kde?“

„Nebylo to nic důležitého,“ odvětila neurčitě, ale na jejích rtech jsem zahlédla náznak úsměvu. „Dali jsme si jen jeden drink. A nevyzvídej tolik.“

Přišlo mi to nefér. Já jsem jí vždy musela říkat, kam jdu, s kým a kdy se vrátím domů, a ona přede mnou měla tajnosti.

„To je ten nový asistent?“ hádala jsem.

„Cože?“ zasmála se hlasitě. „Ne. S nikým z práce bych si nezačínala. A kromě toho je Kirovi něco přes dvacet a je čerstvě zasnoubený.“

„Tak kdo? Majitel knihkupectví? Nebo prodavač v květinářství?“ jmenovala jsem dál a najednou jsem se zhrozila. „Neříkej mi, že randíš s některým z mých učitelů. Prosím, ať to není Mackowski.“

„Já s nikým nerandím,“ rozesmála se máma. Její smích byl srdečný a nakažlivý, ale cítila jsem za ním ostražitost. Dívala se do zpětného zrcátka mnohem častěji, než bylo běžné. Pohledem přejížděla ulice našeho města, jako by čekala, že v nich něco zahlédne.

„Mami, jsi v pořádku?“ zeptala jsem se jí.

„Jo, jen... byl to dlouhý den. Tenhle týden žádné ježdění na kole potmě, rozumíš? Když půjdeš ven s Desi, tak tě odvezu i přivezu zpátky.“

„Cože? Ne, nepotřebuju hlídání.“

„Chci jen, abys byla v bezpečí.“

„V bezpečí?“ podivila jsem se. „O čem to mluvíš? Ty... Ty víš o Kaře něco víc? Víš, co se jí stalo?“

„Nic nevím,“ řekla mi. Z tónu jejího hlasu jsem však vycítila, že to není tak docela pravda.

„Někdo Kaře ublížil?“ vytušila jsem.

Nic neřekla, jen semkla rty a přikývla.

V autě zavládlo tíživé ticho. Snažila jsem se z mámy vytáhnout informace, ale nic víc už jsem z ní nedostala.

Zbytek cesty domů jsme jely mlčky. Přemýšlela jsem o Kaře a o tom, co se jí asi mohlo stát. Nepříjemně mě hryzalo svědomí. Myslela jsem na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vládkyně kouzel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.